

עירוּבין כב. (נקודתיים) עד כב: (משנה)

משנה יז:-יח.

המרחק המקסימלי (של פסין לביראות):

כי אם לא כן יש חשש שיבוא ללמוד מכאן היתר למקום אחר יותר מבית סאתיים שלא הוקף לדירה.

ר' יהודה: עד בית סאתיים.

חכמים: כמה שירצה.

מרחק הפסין מהבור: 2 אמות. (וראה עוד בתוס')

האדם מתמקד בכל השטח שבין המחיצות. (ולכן חשוב שכל השטח לא יעלה על בית סאתיים)

הבנה א (בדעת ר"י) השיעור המקסימלי הנ"ל הוא של הבור והפסין.

הבנה ב (בדעת ר"י) השיעור המקסימלי הנ"ל הוא של הבור ללא הפסין.

האדם מתמקד בשטח הבור בלבד. (ולכן חשוב ששטח הבור לא יעלה על בית סאתיים)

אם הבנה זו היא הנכונה אז מחלוקת ר"י ורשב"א בברייתא היא: ר"י: גם שטח בצורת מלבן של בית סאתיים אסור. רשב"א: רק שטח ריבועי של בית סאתיים אסור.

אם הבנה זו היא הנכונה אז מחלוקת ר"י ורשב"א בברייתא היא: ר"י: השיעור המקסימלי - בור ופסין. רשב"א: השיעור המקסימלי - בור ללא פסין.

ברייתא

שני בתים משני צידי רה"ר:

ר' יהודה: ניתן להפוך לרה"י ע"י לחיים/קורות. (בקיעת הרבים לא מבטלת את המחיצות).

חכמים: לא ניתן להפוך לרה"י בדרך זו. (בקיעת הרבים מבטלת את המחיצות).

ר' יוחנן סובר שלא כחכמים. (ור' אלעזר כן סובר כחכמים - ע"פ כ.).

בגמ' התבאר כיצד ניתן ליישב את הסתירה בדעות התנאים.

משנה

דרך רה"ר שעוברת בתוך פסי הביראות:

ר' יהודה: בקיעת הרבים מבטלת את המחיצות (ויסלקנה לצדין).

חכמים: בקיעת הרבים לא מבטלת את המחיצות (ודין המקום עדיין כרה"י).

תל המתלקט (=מעלות ומורדות):

לחכמים: נחשב רה"י [במקרה פה ק"ו שבקיעת רבים לא משפיעה, כיוון שפה לא נוח התשמיש לרבים].

לר' יהודה: נחשב רה"ר [כמו הדין הנ"ל - בקיעת רבים משפיעה].

ע"פ ביאור תוס' ד"ה דילמא ותל ורש"י ד"ה יהושע.

אך מודה ר"י במעלות ומורדות שבא"י [שבילי בית גילגול] (שזקוף ביותר) שנחשב רה"י. (כי יהושע מסר ליחיד כל מקום שתשמישו לא נוח כלל).